

ΙΩΣΗΦ ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Υπερβδομηκοντούτης εξεμέτρησε τὸ ζῆν τὴν πικρὴ-
θοῦσαν ἐβδομάδα ἐν Ἀργοστολίῳ ὁ γηραιὸς πολιτευτὴς
τῆς Ἑπτανήσου, ὁ ἐνδοξὸς ριζοσπάστης τῆς Ἰονίου Βου-
λῆς καὶ πρωτεργάτης τῆς τελεσθείσης Ἑνώσεως τῆς Ἑ-
πτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος Ἰωσήφ Μομφερράτος. Ἄν-
αί ἐφημερίδας τῆς πρωτευούσης δὲν ἐσπυδὸν φιλοτίμως
ἄμα τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου του νὰ ὑπομνήσωσι τὰς με-
γάλας ὑπηρεσίας τοῦ θανόντος πρὸς τὴν ἰδιαιτέρην του
πατρίδα καὶ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον, πολλοὺς τῶν περ' ἡ-
μῶν ἤθελε ξενίσει τὸ ὄνομα τοῦτο. Διότι ἐν τῇ ποταπό-
τητι τῶν χαρακτήρων τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὁ Ἰωσήφ
Μομφερράτος ἀνεδείχθη ἀληθὴς ἀδάμας, καὶ ἀφοῦ ἐξετέ-
λεσεν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, τὸ καθήκον του, καὶ διὰ τοῦ λό-
γου ὡς βουλευτῆς, καὶ διὰ τῆς γραφίδος ὡς κρητερός καὶ
ἀπτόητος δημοσιογράφος, ἀπεσύρθη εἰς μετριοφρονᾶ ἀφρα-
νισαν, καταλιπὼν τὸ στάδιον εἰς τοὺς ἐπιγενομένους καὶ
μὴ ἐπιδιώξας τιμὰς καὶ ἀμειβὰς. Ἐρκέσθη εἰς τὸ μέγα
ἔργον του καὶ δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὰ κοινὰ, ἀφότου εἶδεν ἐκ
τοῦ σύνεγγυς τὴν σηπεδόναν τῆς πολιτικῆς, ἣν ἀπεστρέ-
φεται ὁ ἐντιμὸς καὶ εἰλικρινὴς χαρακτήρ του. Πρεσβεύων ἐν
εἰλικρινείᾳ τὰ δημοκρατικὰ φρονήματα, διετέλεσε μέχρι
τῆς ὑστάτης στιγμῆς πιστὸς εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἰδανι-
κοῦ του, χωρὶς νὰ καταβιδάσῃ ποτὲ αὐτὸ εἰς τὸ βορβο-
ρῶδες στάδιον τῆς δημαγωγίας, καὶ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς μετὰ τὴν παρήγορον συναίσθησιν, ὅτι οὐδὲ κατὰ κε-
ραίαν ποτὲ ἐξετράπη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἀνέκαθεν ἠθέλησε
ν' ἀκολουθήσῃ.

Τὸ «Ἄστυ» λυπούμενον, διότι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνέυρῃ
τὴν εἰκόνα τοῦ ἐνδόξου πατριώτου, ὅπως ἀποθησαυρίσῃ
αὐτὴν εἰς τὴν πινακοθήκην του, ἐκ καθήκοντος ἀφιερῶ
τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ὡς φόρον σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης
πρὸς τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος ἐξόχου πολίτου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΔΕ - ΚΑΣΤΡΟΝ

Ἐρατεινέ μοι Κόμη,

Εἰς προηγουμένην μου ἐπιστολὴν ἐπεχείρησα νὰ σὲ εἰσα-
γάγω εἰς τὰ μυστήρια τῆς Μούσης τοῦ ἐξ Ἀιδινίου
ποιητοῦ Στυλιανοῦ ***, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ χρόνος δὲν μοί
ἐπέτρεψεν, εἰ μὴ μόνον ν' ἀναλύσω πρὸς χάριν σου, θεσπέ-
σιέ μου ποιητά, τοὺς προτασσομένους τρεῖς προλόγους.
Ἦδη ὥς εἰτέλωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα, εἰς τὸ ὅποιον
μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς βλέπω, ὅτι σὲ ὀδηγῶ, ὡς ὁ
Βιργίλιος τὸν Δάντην.

Ὁ ἐξ Ἀιδινίου ποιητῆς εἶνε τῆς ρομαντικῆς σχολῆς,
ἀλλ' ὅπως ὅλα τὰ μεγάλα πνεύματα θραύουσι τὰ περι-
ρίζοντα ταῦτα δεσμὰ καὶ δημιουργοῦσι νέας βάσεις καὶ
νέους κανόνες, οὕτω καὶ ὁ εἰρημένος ποιητῆς Στυλιανός,
ἀπὸ τὴν ἄκραν ρομαντικότητά μεταπηδᾷ εἰς τὴν ἄκραν
πραγματικότητα καὶ δὲν ἀνέχεται ποσὼς τὰ δεσμὰ, τὰ
ὅποια ἔβηκεν ἡ μετρικὴ, τὸ συντακτικὸν καὶ ἡ... λογικὴ.
Ὑπὸ τοιαύτης συνθήκας γραφέντα «τὰ πρῶτα ποιήματα»
ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ συγκινήσωσι καὶ σέ, προσφιλέστατέ μοι
Κόμη, καὶ πάντα ἐλθόντα εἰς μικρὰν μετὰ τῶν Μουσῶν
γνωριμίαν.

Εὐθὺς ἐν ἀρχῇ προτάσσεται ποίημα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν
«Μελαγχολία» ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ποιητῆς ζητεῖ συμπάθειαν

καὶ δὲν τὴν εὐρίσκει, πολὺ δικαίως καθ' ἡμᾶς, ἀφοῦ τὴν
ζητεῖ διὰ τῶν ἐξῆς στίχων :

Ἄχ! συμπαθήσατε ἓνα ἔρημον νεανίαν
ποῦ ἦτον εὐαπλαγχνός καὶ κατήντησε δυστυχῆς.

Ἐκ τῆς μελαγχολίας μεταπίπτει εἰς «παλμούς ἀνα-
μνήσεων» ὅπου βλέπει «γλυκὰ τὸ ἄνθος τὸ φυλλάκι του
νὰ κλίνει» αἰσθανόμενος κλαίουσιν τὴν ψυχὴν του «εἰς τὸ
δάσος τῆς ζωῆς» καὶ ἐκ τῶν παλμῶν πάλιν μεταπηδᾷ
πάντοτε διὰ τῆς φαντασίας του εἰς «ἐαρινὰς ἐσπέρας»,
ἐν αἷς ὁ ποιητῆς πλέον ἀποθεοῦται διὰ τῶν ἐπομένων
στίχων, τῶν ὁποίων τὴν ἰορμὴ συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς
τὸν ἀναγνώστην :

Τὰς ἐαρινὰς ἐσπέρας ἀγαπῶ, τὰς ἀγαπῶ!
ὅπου τὰν ἄστρον οὐδ' ἐπὶ ἔρημον φανόν
στίλβ' εἰς ὠραῖαν ἐκ σαπφείρα οὐρανόν
καὶ τερπνὰ ρεύματα Ζεφύρων ἐκ βουνῶν
λούουσι φυλλώματα ἐκεῖ ἐρημικά!
Ναὶ τὰς ἐσπέρας ἀγαπῶ ἐαρινὰς,
ὅταν νιότης μου γλυκεῖα μειδιᾷ
εἰς ἀναμνήσεις νὰ βυθίζωμαι τερπνὰς
ὅπου ὁ μύθος τῶν βλαστῶν εὐωδιᾷ!

Πῶς ὁ ποιητῆς κ. Στυλιανὸς ἀγαπᾷ νὰ βυθίζηται εἰς
ἀναμνήσεις τερπνὰς «ὅπου ὁ μύθος τῶν βλαστῶν εὐω-
διᾷ» ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν, ὅπως ἀδυνατοῦ-
μεν ἐπίσης νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς ὁ μύθος παράγεται ἐκ
τοῦ βλαστοῦ, ἀφοῦ εἶνε γνωστόν, ὅτι παράγεται ἐκ ζώου
καὶ ὅτι ὁ Βλαστὸς... μόνον βιβλία παράγει.

Μετὰ τὰς σκοτεινὰς ταύτας σκέψεις καὶ μελαγχολικὰς
ιδέας μέχρις αὐτοκτονίας, ὁ ποιητῆς εἰς ἕτερον ποίημα
φαντάζεται «χορὸν παρθένων» αἵτινες τὸν προσαγορεύουσι
διὰ τοῦ ἐξῆς τετραστίχου :

Ἄ Στέλιο, Στέλιο, τὸ σιγαράκι
τ' ἀνάψες πάλι 'στὸ γωνιακὸ
μ' αὐτὸ τὸ νόστιμο πουλουδάκι
μᾶς ξεπρελλαίνεις παιδί γλυκὸ!

Καὶ ὁ ποιητῆς ἀπαντᾷ εἰς τὰς παρθένους ταύτας, αἵ-
τινες παρίστανται ὑπὸ τοῦ κ. Στέλιου μωρότεραι καὶ ἀπὸ
τὰς τοῦ Εὐαγγελίου :

Ἄχ βρε κορίτσια καὶ τὴ ζωὴ μου
μὲ γέλοισι πότε ἐγὼ περῶ
πότε δὲν κλαίουν οἱ ὀρθαλμοί μου
ἐς αὐτὸν τὸν κόσμον ὅπου τυρῶ!

Τοῦ «χοροῦ τῶν παρθένων» ἔπεται «συνέντευξις τοῦ
ποιητοῦ μετὰ τῶν Μουσῶν», τὴν ὁποίαν δύναται νὰ φθο-
νήσῃ πᾶς δημοσιογράφος καὶ τῆς «συνεντεύξεως» παρέπον-
ται «ποιητικαὶ τινες ἀφιερώσεις» εἰς ἃς ὁ ποιητῆς φκίνεται
γενναιοδωρότερος καὶ τοῦ μᾶλλον γενναιοδώρου ὁμογε-
νοῦς. Τὰ βλέμματα τοῦ ἀναγνώστη ὅμως ἀδύνατον νὰ
μὴ ἐφελκύσωσιν οἱ ἐπόμενοι στίχοι «πρὸς τὴν Εὐανθίαν»
τῆς ὁποίας ἡ πρὸς τὰ ζακχαρωτὰ κλίσις βεβαίως θὰ εἶνε
πεφημισμένοι ἐν Ἀιδινίῳ :

Θέλεις κουφέτα νὰ βάλω μέσα εἰς τὴν καρδιά μου
νάρθηξ νὰ πάρῃς γὰρ νὰ σὲ πιάσω ὡς πονηρὸ;
Θέλεις μπουκέτο νὰ τὴν πετάξω ὠραῖο χάμου,
νὰ τὴν ἀρπάξῃ αὐτὸ τὸ χέρι 'ποῦ λαχταρῶ;

Οὐχὶ κατωτέρας ἀξίας εἶνε καὶ τὸ ποιημάτιον τὸ ἀφιε-
ρωμένον «εἰς τὴν Ἀλμαν», τῆς ὁποίας «τὸ χλοερὸν καὶ
παρθένον πρόσωπον πάντοτε θὰ στολίζῃ ὡς χαμαικέρυ-
στον ἡ ἀφέλεια» καὶ τὸ ὅποιον ἄρχεται διὰ τοῦ ἐπομένου
θεσπεσίου τετραστίχου :

Ἄλμα μου! Ἄλμα μου! παρθενίσκη καστανοκόμη
πόσον ἐκχύνεται εἰς τὴν θέαν σου ἡ στοργή!
ὁρῶσά με κάλυψέ, δὲν σὲ ἐφίλησε φῶς ἀκόμη,
σὲ νανουρίζει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἡ αὐγῆς.

Ἐκ τούτου δι' ἐνὸς ἁίματος ὁ ποιητὴς μεταπηδᾷ εἰς ἕτερον ποίημα ἐπιστημονικὸν ὁμῶς, τὸ ὅποιον πραγματεύεται «Τὰ νοσήματα τῆς ψυχῆς» καὶ τὸ ὅποιον καταλήγει, ὅτι «καλῶς δὲν βαίνωμ' ἐδῶ οὐδόλως». Τὰ νοσήματα τῆς ψυχῆς ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι ἔπρεπε ἄλλος νὰ ἐξετάσῃ καὶ οὐχὶ ὁ ποιητὴς «Γῶν πρώτων ποιημάτων» κ. Στέλιος, ὅστις εἶνε πρόσωπον μᾶλλον ἐπέχον παθητικὴν θέσιν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ.

Ἐνταῦθα παύω τὴν ἀνάλυσιν, ἀγαπητὲ Κόμη, καὶ μετὰ τῆς παρούσης μου ἐπιστολῆς σοὶ ἀποστέλλω καὶ τὸ βιβλίον διὰ νὰ ἐντροφήσῃς σὺ αὐτὸς εἰς τὸ ἔξοχον τοῦτο φιλολογικὸν προϊόν. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ διαφυλάξῃς ἀκέραιον διὰ νὰ τὸ στείλωμεν καὶ εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμόν τῆς Δ' Ὀλυμπιακῆς Ἐκθέσεως. Εἶνε ὥς σοὶ εἶπον ἀληθὲς θησαυρὸς καὶ ἐπειδὴ ἐνταῦθα μετὰ τὰς κλοπὰς τῶν στρατιωτικῶν ταμείων καὶ τοῦ Δημοσίου θησαυροῦ ὑπάρχει φόβος μήπως κλαπῇ, σοὶ τὸν παραδίδω μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ τὸν φυλάξῃς ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην καὶ οὐχὶ ὡς ἐφύλαξε τὴν παρακαταθήκην τῶν τριακοσίων χιλιάδων δραχμῶν ὁ κ. Βλαχάκης.

Ἐρρωτο

Ὡς ἐμέτερος

Τσοπανάιος

A Mademoiselle

EFFIE E.

LUNDI.

Vous mettez à la fin de votre lettre à Melle Frym cette phrase frappée au coin de bon sens «je me tais». Si vous aviez bien voulu la mettre tout-à-fait au commencement, et supprimer le reste de l'épître, les Muses ne s'en plaindraient pas.

E I F F E.

Φ Ο Λ Α Ι

Ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία ἔλαβε τὰ μέτρα τῆς κατὰ τῶν κυνῶν, σημαίνει, ὅτι ἀπειλούμεθα ὑπὸ τῆς λύσσης. Πρὸς πρόληψιν ἀπεικταίου τινὸς ἐλάβομεν καὶ ἡμεῖς τὰ μέτρα μας καὶ ἀρχίζομεν πάλιν παρέχοντες.... φόλαις

Αἱ μετὰ τῆς Τουρκίας σχέσεις ἡμῶν κινδυνεύουσι νὰ καταστῶσιν ἀνωμαλότεραι καὶ ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῆς κλασικῆς μας πρωτευούσης. Ἡ διορισθεῖσα λοιπὸν ἐπιτροπὴ δὲν θὰ ἄρῃ τὸν Σταυρὸν, καὶ δὲν θὰ τὸν κομίσῃ εἰς τὸν Σουλτάνον, ἐνεκα τῶν διωγμῶν οὓς ὑφίστανται οἱ ὁμογενεῖς ἡμῶν ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως. Δὲν εὐρίσκομεν τὸ πρᾶγμα φυσικόν. Ἐπρεπε καὶ ἡμεῖς νὰ σταυρώσωμεν τὸν Σουλτάνον, ἀφοῦ ἡ Κυβέρνησίς του σταυρῶνται τοὺς ὁμογενεῖς μας.

Καὶ μίχ σύμπτωσις!

Εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτι ἔκτακτος ἀποστολὴ θὰ ἐκόμεζεν αὐτόθι τὸν πρὸς τὸν Σουλτάνον Μεγαλόσταυρον ἐξεδόθη διαταγὴ ἐπίσημος δι' ἧς τιμωροῦνται αὐστηρῶς ἐκεῖνοι αἱ Ὀθωμανίδες, αἵτινες δὲν φοροῦσι γιανμάκιοι καὶ φερετζέ.

Ἀστυνόμος

ΒΙΒΛΙΑ

Ἐκ τῆς πρὸ ὀλίγου ἐκδοθείσης λογοδοσίας τῶν ὑπὸ τοῦ ἐπικυρίου τῶν ἐν πολέμῳ τραυματιῶν Συλλόγου πεπραγμένων ἀπὸ τῆς συστάσεώς του μέχρι τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος ἔτους, καταφαίνεται ἡ τε μεγάλη χρησιμότης αὐτοῦ καὶ ἡ νομιμία καὶ πεφωτισμένη διεύθυνσις, ἣν ἔνδιελεσε.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἡ Ἑλλὰς οὐδένα ἐπίσημον πόλεμον διεξήγαγεν, ὅπως λειτουργήσῃ ἐν πλήρει ἀναπτύξει ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς· οὐχ ἦττον ἀείποτε παρέσχε τὴν συνδρομὴν του κατὰ τὰς συχνὰς ἀνωμαλίας καὶ ἐνόπλους συγκρούσεις, ὅσαι ἐλαβον χώραν ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν τῆς γείτονος ἐπικρατείας. Οὕτως κατὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν ἐνόπλιον ἐξέγερσιν τῶν ὁμῶρων ἐπαρχιῶν τοῦ 1878 συνέστησεν ἀμέσως Νοσοκομεῖα ἐν Γιαννιτσῶν, Νέᾳ Μυζέλλῃ καὶ Σκιάθῳ, εἰς ἃ πλέον τῶν 150 τραυματιῶν καὶ ἀσθενῶν ἐνοσηλεύθησαν, πρὸς δὲ δαπάναις αὐτοῦ ἐνοσηλεύθησαν ἑτέροι 150 τραυματίαι καὶ ἀσθενεῖς ἐν τῷ ἐνταῦθα Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ «Ἐλπίς».

Κατὰ τὴν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος γενομένην εἰσόδον τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ εἰς Θεσσαλίαν, κατήρτισε Νοσοκομεῖον ἐκ 50 κλινῶν, ὅπερ ὅμως, ἐπανακάμψαντος σχεδὸν ἀμέσως τοῦ στρατοῦ εἰς Φθιώτιδα, δὲν παρέστη ἀνάγκη νὰ λειτουργήσῃ, δι' ἣ καὶ διελύθη.

Ἐπίσης κατὰ τὸ 1881 κατήρτισε Νοσοκομεῖα μετ' ὅλων τῶν ἀναγκαίωντων εἰδῶν κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν καὶ Δυτικὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὸ 1885 καὶ 1886 ἀπέστειλε τὰ ἀναγκαζοῦντα εἰς Λάρισσαν καὶ Ἄρταν πρὸς καταρτισμένον Νοσοκομεῖον εἰς Λάρισσαν, Τρίκαλα καὶ Ἄρταν.

Ἀλλὰ καὶ τὰς διεθνεῖς υποχρεώσεις του ἐξεπλήρωσε, παρασχὼν εἰς τοὺς ἐπισυμβάντας ἐν τῇ Ἀνατολῇ πολέμους τὴν συνδρομὴν του. Εἰς τὸν Ρωσοπολεμικὸν πόλεμον τοῦ 1877 ἀπέστειλεν πρὸς τοὺς ἐμπολέμους διάφορα βοηθήματα. Κατὰ τὰς ἐν Αἰγύπτῳ ἐγθροπραξίας τοῦ 1882 ἐπέμψε γενηματικά βοηθήματα τῷ Ἀγγλικῷ Ἐρυθρῷ Σταυρῷ, ὡς καὶ κατὰ τὸν Σερβοβουλγαρικὸν πόλεμον εἰς ἀμοτέρους τοὺς ἐμπολέμους, καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τυγγίνου τῷ Γαλλικῷ Ἐρυθρῷ Σταυρῷ, ἐξασφαλίσας αὐτοῖς τὴν ἐν περιπτώσει ἀνάγκῃ συνδρομὴν τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν, ὅπερ εἶνε ἐν τῶν σπουδαιωτέρων κατορθωμάτων τοῦ Συλλόγου.

Ἐκτελὼν δὲ τὴν εἰσηγήσει αὐτοῦ κυρωθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐν Γενεῇ συνόδου ἀρχὴν τῆς παροχῆς συνδρομῆς καὶ βοηθημάτων εἰς τὰς κοινὰς συμφορὰς τὰς ἀνεξαρτήτους τοῦ πολέμου, προσήλθεν ἀρωγὰς καὶ παρήγορος εἰς πᾶσαν τοιαύτην ἐνσκήψαν ἐν ἡμῖν ἢ παρ' ἡμῶν. Διέβρεψε καὶ ἰθεράπευσε δυστυχεῖς καὶ ἀδυνάτους οἰκογενεῖας, ἀναγκασθεῖσας ἐκ τῶν δεινῶν τῶν ἐπαναστάσεων νὰ καταφύγωσιν εἰς Ἑλλάδα. Εἰς τὰς ἐκ τῶν σεισμῶν ἐπεληθούσας καταστροφὰς ἐν Χίῳ, Μεσσηνίᾳ καὶ ἀλλαχού, ἐκ τῶν πρώτων ἐσπευσεν νὰ παράσχῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐπίσης ὅτε ἐνέσκηψαν ἐπιδημίαι, πυρκαϊαὶ μεγάλαι, ἐκτροχιάσεις σιδηροδρόμων κτλ. καὶ χρήματα, καὶ φάρμακα, καὶ πᾶσαν ἱατρικὴν περίθαλψιν ἐπεδαψίλευσε τοῖς παθοῦσι οὐ μόνον κατὰ τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀποτέροι χώρας Ἰταλίαν, Ἰσπανίαν Ἰάβαν.

Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι οἱ μὲν διευθύνοντες τὰ τοῦ Συλλόγου δὲν θ' ἀποκάμωσι, ἀλλὰ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ ἐπιτυχίας θὰ συνεχίσωσι τὸ ἔργον, οἱ δὲ δυνάμενοι θὰ ἐξακολουθήσωσι συντρέχοντες ἔργον τοσοῦτον φιλόφρονος καὶ χριστιανικοῦ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ. ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου Ρ. Ραγκαβῆ μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ πινάκων. Τεύχος Α. Ἐκδότης Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1888. Ὁμολογουμένως δυνάμεθα νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς φιλομούσους χρησιμώτατον ἅμα καὶ τερπνότατον σύγγραμμα, τὸ Ἀρχαιολογικὸν τοῦτο Λεξικόν, περιέχον ἐν συνόψει πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἀφορῶν τὴν γεωγραφίαν, τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν, τὴν ἱστορίαν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, τὸν πολιτικὸν καὶ τὸν οἰκτικὸν βίον, ἐκτενέστερον δὲ καὶ μέχρι τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ἐφ' ὅσον ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώκων ὁ κ. Ἀλεξάνδρος Ρ. Ραγκαβῆς, οὗ τὸ ὄνομα ἀναπληρᾷ σειρὰν ὀλὴν καλλίστων πνευματικῶν ἔργων, ἡρώσθη εὐστόχως καὶ κριτικῶς ἐκ τῶν δοκιμωτάτων εὐρωπαϊκῶν πηγῶν. Σημειωτέον, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἐγένετο παρ' ἀνδρὸς σοφοῦ, ἰδίως ἔχοντος περὶ παντός πεποιοῦσας ἐκ μακρῶν καὶ ἐμδριθῶν μελετῶν. Τὸ κείμενον ἐπλουτίσθη διὰ πολλῶν, εἰς χιλιάδας σχεδὸν συμποσυνμένων, εἰκόνων ἀρίστα ἐργασμένων καὶ καταλλήλως παρενθεθειμένων. Ἐννοεῖται, ὅτι αἱ εἰκόνες αὗται ἐλήφθησαν ἐξ ὑφισταμένων μνημείων. Προσθέτομεν εἰς τὸ ἀνωτέρω τὴν παρατήρησιν, ὅτι τὸ ἔργον εἶνε γεγραμμένον εἰς τὴν ὠραίαν, σαφῇ καὶ ἐπιγάρκῳ ἐκείνῃ γλώσσῃ, δι' ἧς τότε ἄλλοτε συνέγραφεν ἀριστουργήματα ὁ γηραιὸς Νέστωρ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας.

Τὸ ὅλον Ἀρχαιολογικὸν Λεξικόν, εὐ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὸ Α'. τεῦχος ἐκ σελίδων 32, θίλει ἀπαρτισθῆ ἐκ 50 τευχῶν, ἕκαστον τῶν ὁποίων τιμᾶται ἐνὸς φράγκου. Οἱ βουλόμενοι ὁμῶς νὰ ἀποκτήσωσι τὸ ὅλον σύγγραμμα, ἦτοι καὶ τὰ 50 τεύχη εἰς τὸ ἡμισυ σχεδὸν τῆς τιμῆς, δύνανται νὰ δώσωσι προκαταβολικῶς ἐφάπαξ μόνον τριάκοντα φράγκα, ἀπελευθέρωμενοι πρὸς τὸν φιλόκαλον καὶ προοδευτικὸν ἐκδότην κ. Κωνσταντινίδην.

La Nation Armée. Ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Σκληροῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ ἀγγέλλεται ἡ μετάφρασις τῆς πολυσημάντου στρατιωτικῆς ταύτης πραγματείας τοῦ στρατηγοῦ Von Der Goltz, ἄλλοτε γενικοῦ διοικητοῦ τοῦ Γερμανικοῦ Ἐπιτελείου, ἥδη δὲ διοργανωτοῦ τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ. Ἀξίος τινόντι ἐπαίνων τυγχάνει ὁ εὐπαίδευτος ἡμέτερος ἀξιωματικός, ὅστις δὲν ἐφείσθη οὐδενὸς κόπου, ὅπως παράσχῃ εἰς τοὺς συναδέλφους αὐτοῦ βι-